

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gl., za pol leta 8 gl. za četrt leta 4 gl. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gl., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gl. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gold. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat, in 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. — Dopolni listi se izdajo frankirani. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opraviništvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne stvari, je v „Narodnej tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Proganjanje narodnjakov.

Nam sta bili znani obe stvari, kateri je neki dopisnik ljubljanski sprožil v „Politiki“ od 2. nov. Vendar, ker smo iz prvih virov vedeli, da njiju notranja obravnava nij še končana, molčali smo, čakaje izida. Ker jih je „Politik“ v javnost spravila, prinašamo tudi mi njeno poročilo, katero hočemo kasneje dopolniti.

Ljubljanski dopisnik piše v „Politik“:

„Iz južnega Štajerskega prihajajo zdaj glasovi, kateri, ako so resnični, — česar pa nij dvomiti — popolnem opravičujejo vznemirjenje mej tamošnjim in našim slovenskim prebivalstvom. Prvič se je g. dr. Gregorcu, doslej profesorju dogmatike na mariborskem semenišču in uredniku „Slov. Gospodarja“ odvezla državna licenca za predavanje na tamošnjem učnem zavodu in drugič je notarja g. dr. Geršaka v Ormoži kar z lepa iznenadil eden c. kr. deželne sodnije svetovalec, ki je najnatančneje preiskal njegove agende, ter se na videz zadovoljen, dejanski pa prav brez vspeha vrnil zopet domov. Umeva se, da je oboje to prozvalo veliko senzacijo. Ker se g. dr. Gregorec ne namerava nekanonično oženiti, kakor o svojem času Brentano na Dunaji, zato se na Spodnjem Štajerskem ne spominjajo nobenega drugega zločina njegovega, nego da je v svojem dobro uredovanem in veliko čitanim listu prvi razkril sleparstvo gospodov Seidlov in Brandstetterjev v mariborskem okrajnem zastopu in drugič, ker je pri zadnji volitvi poslanca v državni zbor deloval za konservativnega vladnega kandidata zoper dr. Schmiedererja. Kar se pa tiče dr. Geršaka, dokazuje njemu namenjeni pohod moža deželne sodnije, da na Spodnje Štajerskem po-

litične in justične oblasti složno energično delujejo v smislu pravne politike. Ker se pa ne pozna vzrok temu postopanju v obeh slučajih, vznemiruje to hudo duhove in o čemer se bode moralo govoriti v državnem zboru, ako bi se zoper vse pričakovanje mej tem časom nič ne zgodilo, kar bi duhove zopet pomirilo. Ako bi se res nič ne zgodilo, potem bi dobili afere Gregorec in Gršak odlozorni značaj onih „massregelung“, vsled katerih so bili pod ero Auersperga profesorji Pajk, Šuman, Glaser razpršeni na vse vetrove in se še denes zastonj trudijo, da bi se mogli vrniti. Ljudstvo pri nas tako sodi: ako spravljivo ministerstvo Taaffejevo nij nič drugega nego nadaljevanje proganjalske ere Auerspergove, potem bi ne bilo trebalo tega odpravljati in onega klicati h krmilu. Ministerstvo mora ne samo dobro hoteti nego tudi izvajati preko glav nekih nepokornih birokratskih elementov.“

* * *

Oboje tu povedano je resnično. Mi za denes povemo prav kratko še tretjo tako afero. Sodnijski adjunkt Gregorin v Litiji (miren človek, od katerega nij nihče še slišal, da bi se v politiko vtikal) je v neke družbi kot Avstrijec in c. kr. uradnik protestiral zoper petje pruske himne „Wacht am Rhein.“ Zavaljlo tega je bil denunciran kot sovražnik nemščine in dejan v preiskavo!! Iz rezultata samo to povemo za denes, da je preiskovalni sodnik g. Zhuber kot „greh“ izpraševal priče, ali je res, da g. Gregorin rajši slovenski govori kot nemški? — Tako se godi v Avstriji pod Taaffejem! Več naj govore naši poslanci, katerih Peršetje ne morejo konfiscirati.

Spet industrijalno društvo in gozdne razmere na Gorenjskem.

Izpod Babjega Zoba 2. nov. [Izv. dop.]

Ko smo pred tremi leti v deželni zbor kranjski volili, je nam naš gozdni diktator svoje borštnarje pošiljal, kateri so od hiše do hiše z lepo in grdo besedo agitirali, da bi bil neki zagrižen nemškutarsk okrajni glavar kakor poslanec kmetov izvoljen. Industrijalne družbe matadorji so ravno tisto leto svoje ekvipaže posodili in iskri konji so oguljene Cimbre iz mesta Babendorfa k velikim Tevtonom v Tržič vlekli in izvoljen je bil močnati purgar za poslanca mest in trgov. Ko se je ta, od „cvička“ omamljena druhal nazaj iz Tržiča vozila in nemške „fane“ v zraku vrtila, tulila je: „Živelj oni, ki so plačali „cviček“ in klobase.“

Razvidno je iz tega, da je bivše klobasasto ministerstvo Lasserjevo intimno zvezo mej industrijalnim društvom in tedanjim c. kr. uradi, kateri so brutalno na volitve vplivali, pospeševalo. Še zdaj se splošno govori, da so neki višji uradniki delničarji tega društva.

Ko je bil bolj priljubljeni c. kr. okrajni glavar baron Wurzbach, čegar pravičnosti se ima občina Dovje zahvaliti za dobljene gozde, odstajen, sklenila se je pri nas tesna zveza neke nam znane trojice in potem so se gozdne potrebe tako cenile, kakor je kranjski gozdni diktator hotel. Drugi cenilni izvedenci so bili le plašč, s katerim se je trojica pokrivala in se še zdaj pokriva. Saj je znano, da še zdaj sam diktator pritožbe na višjo instanco odbije!!

Ko je ministerstvo Taaffejevo v prestolnem govoru obljubilo posebno na gospodarskem polju krivice odstranjevati in ko je sam

Listek.

Tonček in Jožek.

(Črtice iz dijaškega življenja; spisal Spectabilis.)
(Dalje.)

Tem načinom se je sicer rešil Tonček sitnostij, katere bi bil brž ko ne imel s fakini, ali oni trije nijso bili zadovoljni s postopanjem Tončkovim, ampak so začeli kleti zunaj in kamenje metati na opatijska vrata in črez vrata v dvorišče.

Opat se zbudi, odpre okno in vpraša, kaj da imajo doli?

„Enemu študentu smo pomagali vrata odpirati, pa nam je ušel in nič plačal“, je bil odgovor od zdolej.

„Kateri je pa bil, Tonček ali Jožek?“

„Tega mi ne vemo, ampak vsakemu ima dati 20 kr.“

„No, le tiho, vam bom pa jaz plačal“, je

rekel opat in jim je vrgel denar v papirji zamotan na ulico.

Sledečega jutra nij bilo nič vprašanja zaradi ponočne halabuke.

Osmošolci so bili zaključili enkrat, da bi bilo dobro, ako bi profesorju Hluščeku pobili par šip na oknih; iz ulice bi se to ne dalo lahko storiti brez nevarnosti, pač pa iz opatovega vrta.

Pride deputacija osmošolcev k Tončku, mu razloži stanje stvari, in Tonček precej privoli, da smejo priti mej večerjo na opatov vrt, da jim bo vrata odprta pustil.

Sledeče jutro dobiti gospod profesor k opatu, prinese tudi en kamen soboj in toži, da so mu okna pobita iz opatijske in da je kamen vzet iz opatovih gredic na vrtu.

„Tonček in Jožek na besedo!“ je bila zapoved.

Prideta Tonček in Jožek, opat vpraša najprej Tončka:

„Ali si ti, Tonček, kamenje metal kam iz vrta?“

„Jaz nijsem!“

„Ta nij bil“ — reče profesor — „s tem nimam nič opraviti, ampak oni le mali je gotovo bil zraven.“

„Kedaj se je to zgodilo“, vpraša opat.

„Ravno ob 9. uri“, je odgovoril profesor.

„Ti Tonček in ti Jožek le pojta, vidva nijsta kriva, ker gospod profesor sam pravi, da ti Tonček nijsi metal kamenja, a ti Jožek ga tudi nijsi metal, ker si ob 9. uri stregel pri večerji“. Kamenja še pogledati nij hotel opat, rekši, da nij mineralog.

V zvonček, ki je visel nad Tončkovo in Jožkovo sobo in ki je zapel, ako je opat poklical tedničarja, so natrpali Tončkovi sošolci papirja, in ko je opat tistega dne nategnil zvonec, se taisti nij oglasil. Potegnil je še parkrat, pa le nij glasu, niti Jožek, ki je imel priti, se nij prikazal.

minister za poljedelstvo v državnem zboru to očitno ponovil, smo se teh izjav srčno veselili. Napisanih pa je bilo v „Slovenskem Narodu“ uže več resničnih člankov, kjer se je dokazalo kako nas kranjsko industrijalno društvo v gozd-
nih stvarih zatira. Pa do zdaj še vse brez uspeha.

Da bi se morebiti vlada ne izgovarila, da nij dosti materiala imela reč preiskavati, naj jej navedemo zopet dva slučaja samovoljnega gospodarstva kranjskega industrijalnega društva nasproti občinam: Občina Zasp ima planino, katera je z gozdi industrijalnega društva obdana. Na to planino pošiljajo posestniki iz Zaspa svojo živino. Industrijalno društvo, oziroma gozdni urad, je ravno tik planine star golosék zaklinčkal in gozdnim čuvajem zapovedal, naj živino tam zasačeno gozdnemu uradu ovadujejo. Živina pa na tem prostoru nij nobene škode delala, ker prostor nij bil nasajen.

Industrijalnemu društvu je na tem ležeče, da se prostor ne zarase, ker potem ne bi nič dobička donasal, kajti živina bi se tam prosto pastila smela. Da se vidi, da je to res, naj povemo, da se je jednemu samemu najemniku v jednom letu 75 gld. kazni za ugrabljeno živino nabralo, ki se je na omenjenem prostoru pasla. Ta gospodar se je pritoževal, pa nij nič pomagalo in plačal je kazen. Ker se je ustrašil, je planino pustil in zdaj se vidi, kako kočje na kup padajo in se bodo sčasom podrle. Omenjeni posestnik je pa to kazen po krivici plačal, kar se iz tega razvidi: Industrijalna družba je namreč samovoljno, torej brez vse vednosti posestnikov planine, mejnike postavila. Ker ima planina zdaj ves drugačen obraz, kakor nekdanj in ker so mejnike tiho-
tapno postavili, sklepamo iz tega, da so si našega sveta veliko po krivici prilastili in ga zaklinčkali!

Od gozda, katerega je občina Zasp blizu Triglava dobila (10 ur daljave) in sicer v naturi še jedenkrat manj kakor je na papirji zapisano in da dotična komisija gozda od blizu še videla nij, pa ga je vendar ceniti znala, za zdaj ne bomo govorili. Samo to naj omenimo, da nij nobena pritožba nič koristila in prisiljeni smo bili, ker so nam nemške urtelne tolmačili, kakor so hoteli, ker jih nijmo umeli, vse akceptirati. Nasproti temu je pa baron Schwegel več gozda dobil, kakor cela naša, s 50 številkami obstoječa vas. Da je ta gozd 99% več vreden,

kakor naš, to se ume, kajti ta je doma in lepo zaraščen. Pravijo, da se je omenjena trojica našega barona bala in ustreglo se mu je v polnej meri!

Iz vsega tega in kar je bilo uže v nekaterih člankih „Slovenskega Naroda“ povedano, je razvidno, da ima slavna c. k. deželna vlada na gospodarskem polju veliko dela. Nekaj se bode še moglo storiti, tako stvar ne more vi-
seti. Naj naši gorenjski poslanci o priliki posvetovanja gozdne postave v državnem zboru to reč omenijo in nujno po kakem potu vsaj toliko doseči skušajo, da se bode stvar vsaj preiskavati pričela. Industrijalno društvo bode svoje gozde, če bode tako z njimi gospodarilo, kmalu uničilo, kmet jih je polovico premalo dobil, kaj bode potem? Živeti moramo in hočemo!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 3. novembra.

Dunajska uradna „Wiener Zeitung“ priobčuje imenovanje kneza Wrede za avstro-
ogerskega poslanika v Atenah.

Dunajskemu listu javlja se iz Prage, da je tamošnji po večini nemški deželni šolski svet poslal vodstvom vseh ljudskih in srednjih šol okrožnico, da odslej učencem ne smejo pu-
stiti peti pesen „Hej Slovani!“ — Nemških himen pa gotovo nijso prepovedali peti.

Vnanje države.

Angleška sodišča na Irskem so pričela ostro postopati zoper „deželno irsko ligo“. De-
vetnajst vodij te irske uporne zveze je obtoženih, da pritiskajo na najemnike, da bi ti ne plačevali postavno določene najemščine, da ljudstvo sklicujejo in angleškim lastnikom zemljišč ne pusté izterjavati zaostale najemščine in da žugajo onim, ki so najemščino plačali. Mej obtoženimi so tudi člani angleške spodnje zbornice, Parnell, Dillon, Sexton in Biggar. Vsi zatoženci pridejo pred porotnike, ki jih pa skoro gotovo ne bodo obsodili.

Iz New-Yorka telegraf javlja dné 2. t. m., da je izvoljen za predsednika severno-ame-
rikanskih zjedinenih držav republikanec senator Garfield, za podpredsednika pa Arthur. Demokrati se svojim kandidatom Hancockom so torej spet v manjšini ostali.

Dopisi.

Iz Vipave 29. okt. [Izv. dop.] Bral sem neki nemški dopis iz Vipavske doline, kateri naj bi zamorce v našem občinskem zas-
stopu opral. A ta poskus se gospodu nemškemu dopisniku nij prav čisto nič posrečil.

Kar nam deklamuje o potrebi nemščine, vemo uže davno brez njega. „Slovenski Narod“ sam je nedavno spet poudarjal, da mi Slovenci nijmo nobeni principijalni sovražniki nemščine; mi spoštujemo Nemce kot kulturni narod, mi vemo dobro ceniti velikansko literaturo Nem-
cev, mi smo tudi veseli, če se od njih kaj koristnega naučimo, ako ugaja našej narodnej individualnosti. „Slovenski Narod“ je tudi na-
glašal, da bi se naša mladina bolj temeljito naučila nemščine, ako bi se srednje šole poslove-
nile v tem smislu, kakor zahteva narodna stranka, ko bi se mladina potem podučevala sistematično na podlagi materinega jezika. Ljudske šole pa so po vsem svetu le narodno osnovane, morajo torej tudi pri nas biti. Torej, vi slavni Abde-
riti, zatrobite vam moram še jedenkrat na vašo kosmata ušesa, da mi nijmo principijalni nas-
protniki nemščine, ampak one bedaste metode riba-fisch — miza-tisch, katero zagovarjati mo-
rejo le ljudje, katerim je furor teutonici; mo-
žgane do dobrega zmešal. Nemčiti se ne damo, Slovanje hočemo v prvej vrsti biti, za to gre boj, ne pa iz sovraštva do znanja nem-
ščine. Ne lagajte!

Kar nam pa gospodin dopisnik tako lepo risa o blagej skrbi naših očetov za materialno blagostanje Vipavcev, pa ne moremo verjeti, da bi bil mož to resno mislil. Sosebno naš župan Korl-paša bode sam ustna na smeh na-
tegnil prebravši to mu zapeto nemško himno.

Morebiti je gospod dopisnik rad nekoliko ironičen. In glavni vzrok, da smo slovesno pro-
testirali proti onej izjavi občinskega zastopa, je ta, ker smatramo vso komedijo, kakor uže povedano, kot demonstracijo proti sedanjej vladi. —

Sicer je pa zadnji dopis v „Slovenskem Narodu“ te čudne može, ki so skovali ono še bolj čudno prošnjo, prav dobro karakteriziral. Čestiti bralci torej vedo, kako da imajo soditi to demonstracijo in koliko važnosti se jej sme prisojati.

Najlepše je pa to, da so možje tajili, da bi bil v prošnji pasus za vpeljanje nemščine, ko se jih je od več strani interpelovalo. Mi smo tega prav prisrčno veseli. O ne, da bi tem občudovalcem Dežmanovih grabelj verjeli, kar nam trdijo! Bog ne daj, to so stari ne-
poboljšljivi grešniki! A kar nas veseli, je to, da si gospoda ne upajo priznati tega svojega renegat-
skega čina, in tako indirektno priznajo, da se čutijo v protislovju z javnim mnenjem. To je za nas va-
žen moment in s tem je vas in vašej bedastej

Potegne opat za drugo klinko, ki je bila napeljana do kuhinje in zvonu; jungfer kuha-
rica gre počasi in pride k opatu.

„Naj grejo naj pogledat doli, kaj je zvoncu, da se ne oglasi; skoro sem vse potra-
gal, tako sem vlekel, pa nič se ne oglasi Tonček in Jožek zvonček.“

Pride jungfer doli, pokliče Tončka in Jožka, katera sta sedela v svojej sobi ter se uže čudila, ka zvonec tako dolgo molči, in vsi trije grejo gledat, kaj je zvoncu. Vidijo, da je poln papirja in se pogledujejo eden drugega: kaj bo zdaj?

Tonček prosi jungfer kuharico, naj pové gospodu opatu, da se je štrengelj v zvoncu odtrgal.

Jungfer pravi, da ne sme lagati, ker bodo gnadlivi gospod prišli gledat.

Jožek teče po klešče, odkine štrengelj iz zvonca in ga položi na tla.

Jungfer gre in pove opatu, kaj se je zgo-
dilo z zvoncem.

Pride opat, gleda, se čudi in reče: „Meni se cela stvar neverjetna zdi, ampak nič ne dé, bom vama kupil nov zvonec, tak, na katerem se ne bo štrengelj tako lahko odtrgal.“

Izmej gostov pri opatovem stolu je bil en župnik iz Galicije, ki nij nikoli nič poklonil niti Tončku niti Jožku. Ko je zopet enkrat bil povabljen k obedu, sta Tonček in Jožek prilila v njegovo vino dobrega vinskega octa.

Po juhi natoči opat svojemu opatu polno čašo in reče: „post jusculum purum! pijte, gospod fajmošter!“ Župnik se nij dal prositi, potegnil je parkrat, potem je postavil čašo na stol in se je stresel. — Opat je pogledal naj-
prej svojega gosta, potem Tončka in Jožka, ali vsi trije so se normalno držali in nič nij opazil.

Še parkrat je naganjal opat svojega gosta, naj pije, ali je gospod gost rekel, da mu denes kar nič ne gre v tek vino, da se je najbrž želoдец pokvaril en malo.

Pri tej priložnosti sta pač mogla o sreči

govoriti Tonček in Jožek, da ju nij zasačil pri hudobiji opat, zavoljo tega bi bila gotovo prišla oba na „veliko besedo“.

Ko je neki večer pričakoval opat osem gostov, sta šla s Tončkom v klet, kjer sta nastavila nov sod vina na levi strani.

Prinese najprej Tonček vina iz starega soda na desni strani, in ko so gosti uže v dobro voljo prišli, pokliče opat Jožka, ker je Tonček ravno v kuhinji bil, in mu naloži, naj prinese vina iz onega drugega soda.

Jožek gre in ker nij vedel za oni drugi sod, natoči vina iz starega soda na desni strani.

„Zdaj bodo pa poskusili gospodje tega le,“ reče opat in Jožek natoči vsakemu gostu eno malo čašico vina iz onega soda.

„Katero je boljše?“

Prvi pravi: „To le vino v veliki čaši je jako dobro, no to le v mali čaši je znatno boljše.“

Drugemu se zdi vino v veliki čaši boljše tretjemu tudi, in ker je prepirka o boljšem

prošnji sodba sklenjena. Zdaj pa bomo mirno čakali do prihodnje blamaže, kar brž ko ne ne bode dolgo trajalo. Znano je, da je še zdaj veliki del birokracije od sekcijskega šefa doli do zadnjega kancelista v ostrej opoziciji proti sedanji vladi, kar ne vtrduje ravno njene avtoritete. Pri nas se hvala bogu, uradniki pošteno vedejo. Je en možicelj, do razpoke napihnen, o katerem Vipavci pravijo, da zvezde šteje, kadar v vsej svojej „grandeci“ po Vipavskem trgu koraka, svojo mržnjo do slovenskega naroda in do vladne ostentativno svetu kaže. Posebno ne more tega pojmiti, zakaj da se ravno sedanjemu deželnemu predsedniku ovacije delajo! Tej svojej jezici je celo javno v nekej gostilni odušek dal! — Kako se glasi aže pregovor o praznem klasu?

Iz Trsta 3. nov. [Izv. dop.] Narodno gibanje se je pri nas v Trstu spet nekaj oživel. Velika beseda, katero sta priredili „delavsko društvo“ in „Edinost“ v gorenjej velikej dvorani „pri Zelenem hribu“, bila je sijajna. Predavanje g. Dolenca bilo je dobro sestavljeno za naše socijalno življenje.

Petje bilo je izvrstno, vse točke so dopadale in morale so se ponoviti in sledil jim je gromovit rokoplosk. Ples, ki je bil po besedi, vršil se je v lepem redu in trajal do ranega jutra. Slovenci smo zopet pokazali, da smo „tukaj“ doma in da hočemo tukaj ostati in da radovoljno ne prepustimo ni pedi naše zemlje poželjivemu laškemu sosedu. Delavsko društvo ima dovelj moči, da lahko priredi vsakovrstne veselice. To društvo bode še mnogo za narodno povzdigo v Trstu storilo, kajti ravnokar se je začelo čistiti nepotrebne žlindre, katera je senčila in zavirala uspešno narodno delovanje. Kar burja odnese, so le smeti, če jeden tak odpade, deset novih se rodi. Slovenci se ne smemo družiti s takimi elementi, katerim je naš narod deveta briga.

Neki taki možiceljni so projektirali delavskemu društvu konkurenco delati. Hočejo namreč ustanoviti posebe neko podporno društvo za okoličane. Toda oni delajo brez krčmarja račun. Noben pošten okoličan ne bode šel na limanice takim ljudem, ki zdražbo delajo; poskusili so to uže lahoniti z denarjem; pa naše ljudstvo, ako ne vidi uže znanih rodoljubov pri osnovanji kakega društva, zmaje z glavo in se ne briga zanj, tudi če je malo pozlačeno.

V rojanskej čitalnici se je 1. nov. predstavljala spet igra „Mlinar in njegova hči“.

vinu vedno živahneja nastajala, migne opat Tončku in ga vpraša na tihem: „Iz katerega soda si pa ti Tonček prinesel vina?“

„Iz onega na desnej.“

Namigne opat Jožku. „Ti, Jožek, iz katerega soda si pa ti prinesel vina?“

„Iz onega na desnej,“ je bil odgovor.

„Gospodje! zdaj še enkrat pokušajte, katero je boljše,“ veli opat.

Zopet pokušajo po redu in ne morejo se zjediniti v mnenji; tam doli na spodnjem konci sedeč mlad kaplan reče na zadnje: „meni se zdi, da je eno kakor drugo.“

„Meni se tudi tako zdi,“ se nasmeje opat in za njim v koru se smeje celo društvo, še Tonček in Jožek sta se smela smijati na glas, kar jima sicer nij bilo dovoljeno.

Ko je zatim prinesel Tonček vina iz onega soda na levej, je jungfer kuharica poslala na stol „pege“ (Johannisbögen), katere je opat rad namakal v vino.

Vse drugo, kar je ostalo na mizi, sta si

Reči moramo, da rojanska čitalnica nij več ono izobraževališče, kot nekdej. Laščina se je spet ugnjezdila tam. Igra je bila še precej dobro igrana, najbolje sta igrala J. Hakelj kot Micika in B. Katalan kot Črnot. Ples, kateri ne izostane, trajal je do jutra, ali laščine se je toliko od šlobodrastih žensk premlatilo, da je še moške v laščino potegnilo.

Domače stvari.

— (Nauk o vojnej mobilizaciji.) Čujemo, da so županje te dni dobili od okrajnih glavarstev navod ali nauk, kako morajo ravnati, da se vojaki hitro skličejo, kadar pride ukaz za mobilizacijo. Ker so bili županje dobili enak ukaz tudi ravno pred zadnjo mobilizacijo, ko je šlo za okupacijo Bosne, baje da je tudi ta najnovejši navod ostrašil ljudi, da „bode vojska“. Vendar je menda cela reč le nauk za negotovo prihodnost in nema dnevne pomenljivosti.

— (V vodo skočila) in utonila je predvčeranjem blizu tukajšnje prisilne delavnice znana postrežnica Poletinka. Samomorka je bila pijana.

— (Vreme.) Včeraj je nam padel prvi toliko močan sneg, da je ves dan strehe belil.

— (Cesar) je daroval pogorelcem v Matenji vasi na Notranjskem 200 gold., katere bode razdelil okrajni glavar postonjski.

— (Dva nova slovenska živino-zdravnika.) Z Dunaja se nam piše, da sta naša slovenska rojaka g. Franjo Ravnikar iz Moravč in g. Pavel Skale iz Ljubljane dne 30 oktobra ondi izvršila živino-zdravniške študije in ob jednom prejela diplomu z odliko.

— Tu pri nas imamo pa živino-zdravnike nastavljene, ki so trdi Nemci, deželnega našega jezika nezmožni, in zaradi tega nesposobni za dobro službo. Naj bi vendar rajši Nemci mej Nemci služb iskali. Naše stare litanije, a še jih bomo ponavljali.

— (Iz Celja) se nam piše, da je glavna davkarija v Celji 2. novem. na slovensko pisano pobotnico necega učitelja na mesečno plačo zopet brez ovire izplačala. — Torej so se uže tudi na Štajerskem dali uradniki podučiti, da je naš jezik pri nas vendar tudi domač! Vendar nij bilo naše pisanje brez vspeha. Varujmo svoje pravice sami!

— (Škof proti škofu?) Dopisnikom ljubljanske „nemške“ stranke manjka domišljije, da bi imeli dovolj lažij iz narodne stranke v dunajske liste spraviti za grošni

smela privoščiti Tonček in Jožek, le opatovih „peg“ se nij smel nikoli dotakniti ni jeden ni drugi, to jim je bilo strogo zabranjeno uže večkrat.

Tisti večer, ko so gospodje tako veseli bili, sta zaključila Tonček in Jožek, da si razdelita pege, kar jih bo ostalo.

Ostalo jih je sedem, vsak je dobil tri in pol.

Ko je po večerji Tonček razpravljal posteljo, ga vpraša opat:

„Ti, Tonček, je li kaj peg ostalo?“

„Je jih ostalo, ali nama jih nij nič ostalo.“

„Kako sta si jih razdelila, ker jih je ostalo sedem?“

„Vsak je dobil tri cele, eno sva si pa razdelila na polovico.“

„Vidim, da sta si dobra in da sta pravična oba, ali pege mi le pustita pri miru prihodnjič, teh sedem naj vama pa bo.“

(Dalje prih.)

honorar od vrste. Zato je tak ljubljanski somišljenik in sodelavec Kaltenegger-Schreyjeve klike pisal v „N. Fr. Pr.“ od srede dopis, datiran iz Kranja z naslovom: „Bischof contra Bischof“, stvar, ki nema s politiko prav nič opraviti, ampak sega v privatno življenje in privatno gospodarstvo. Omenja se, da „se je govorilo“ o sodnijskej tožbi mej škofoma zaradi uničevanja gozdov v Gornjem gradu po prejšnjem škofu g. Vidmarji in da se od zadnje birme v Kranji „govoré mej kranjskim prebivalstvom različne reči, ki se ravno ne kažejo kot izraz krščanske ljubezni do bližnjega.“ — O prvej reči, o gozdu v Gornjem gradu se je pač govorilo pred 4–5 leti, denes nihče več ne govori o tem. O drugem, o govoricah po zadnji birmi v Kranji, nobena živa duša nič ne vé, kakor morda dopisnikova mala nemškutarska klika. Prebivalstvo nič tacega ne govori, nema kaj. Laž je torej, kar so „nemški Kranjci“ spet enkrat v svet poslali. In tem bolj grdo in nehvaležno je od nemškutarjev kranjskih, da starega škofa Vidmarja s tacimi lažmi pred svetom obirajo in črnijo, ki je vendar prej in slej zmirom svoje simpatije odločno bolj njihovej stranki kazal, nego li katerej drugej.

— (Odbor slovanske čitalnice v Trstu) naznanja vsem udom, da bode v prostorih čitalnice vsako soboto „jour fix“, ki se začne ob 8. uri zvečer, da zopet začne živahnejše življenje v čitalnici. Tudi naznanja odbor, da bodo do božičnih praznikov v čitalnici 3 večje veselice.

— (Cena vinu v Trstu) vsak dan raste, kakor piše „Edinost“, Francozje kupujejo v Dalmaciji silno veliko vina.

— (Iz seje kranjske družbe kmetijske) dne 31. oktobra se poroča „Novicam“ sledeče: Slenilo se je, da bode občni zbor družbe kmetijske 24. dne tega meseca s programom, ki je bil v tej seji določen; po vdarjala se je tudi ta želja, naj bi se v zboru na ogled dala tudi semena posebno hvaljenih žit ali kaki drugi hvale vredni pridelki, koristno kmetijsko orodje itd. in da se za tako pošiljatev naprosijo kmetijske podružnice in posamezni društveniki. Z zborom združena taka razstava povzdigne važnost zborovo; centralni odbor bo tudi nekatere pridelke družbenega vrta na ogled postavil. — Na poziv c. kr. deželne vlade, naj odbor svoje mnenje izreče o podelitvi državne podpore nekaterim občinam za napravo vodnjakov in pa dovoljenje 3 novih sejmov, je odbor sl. vladi izročil svoje nasvete. — Naznanilo sl. dež. vlade, da po poročilu c. kr. okrajnega glavarstva novomeškega zadnjih 5 let nij prav nič trt prišlo iz Klosterneuburga, Oggerskega, Hrvatskega in Istre v vinograde novomeškega okraja, je odbor radosten na znanje vzel, ker po takem se v teh krajih nij nevarnosti bati, s katero preti trtna uš vinogradom. Tudi dopis sl. ministerstva kmetijstva, da je zadovoljno naznanje vzelo izid razstave goveje živine v Postojni, je bil z veseljem sprejet.

Razne vesti.

* (Strela ubila) je nedeljo 24. m. m. blizu Rače na Hrvatskem dva pastirja, ki sta vedrila pod velikim hrastom.

* (Prazen strah.) Zadnjo soboto po noči čulo se je v Zagrebu iz Ožegovičeve hiše klicanje: „Pomagajte, tatje, roparji!“ Patrolja to sliši, skliče vojake in vsi so leteli iskati tatov: hišo, dvorišče, sosednje hiše, vse so preiskali, a o tatovih nij bilo nobenega sledu. Drugo jutro se je izvedelo, kaj je bilo. Pozno in vinjen je prišel nekdo, ki je samec stanoval

v sobi tiste hiše, domov v Ožegovičevo hišo a v pijanosti začel skušati na tujih vratih odpirati. Ker nij tisti, ki je v sobi stanoval, ob katere vratih je on tipal, na vprašanje: kdo je? dobil pravega odgovora, mislil je, da hočejo tatje k njemu priti, in je zato klical na pomoč.

* (Ponarejalec menjic.) V Pešti je knjigovodja Novopešćanske branilnice L. D. Korzselitz ponaredil menjic za 12.000 gld. ter si je dal v soboto izplačati to svoto na ime zavoda, kjer je služil. Dne 2. t. m. so prišli temu sleparstvu na sled, prijeli so ponarejevalca ter pri njem našli še vse denarje razen 1200 gld.; posrečilo se mu pa je, da je ušel.

* (V boji z roparji) je na Italijanskem padlo v zadnjih dveh letih 159 žandarjev in 200 karabinjerov. To so od italijanske vlade uradno potrjene številke.

Umrli so v Ljubljani:

30. oktobra: Helena Jaklič, vdova policijskega agenta, 70 let, v Dolgih ulicah št. 5, za starostjo.

31. oktobra: Meta Straus, gostija, 64 let, v Kravjej dolini št. 11, za starostjo.

1. novembra: Janez Mihevec, delavke sin, 4 3/4 leta, v Hradekijevem vasi št. 7, za božjastjo. — Helena Kastelic, usmiljena sestra družbe sv. Vincencija Pavlanskega, 24 let, v Kravjej dolini št. 11, za vročinsko boleznijo.

2. novembra: Karl Trtnik, 1 leto, v Cerkvenih ulicah št. 5, za pljučno vnetico. — Rudolf Preširen, fabriškega delavca sin, 5 1/2 leta, v Rožnih ulicah.

3. novembra: Janez Lunder, krojačev sin, 3 3/4 leta, v Gospodskih ulicah št. 4. — Marija Urbančič, branjeveva hči, 9 let, na Rimske cesti št. 18, za božjastjo. — Jožef Poliska, gostac, 51 let, na Dunajski cesti št. 11, bil je mrtev najden.

V deželnej bolnici:

29. oktobra: Janez Vagner, dninar, 38 let, za slabostjo. — Marija Bizjak, gostija, 80 let, za marasmom.

30. oktobra: Emil Hrovatek, šiviljin sin, 4 tedne, za jetiko. — Martin Urankar, dninar, 45 let, je umrl na pragu, prišedši v bolnico.

31. oktobra: Friderik F. tih-Frankheim, računarški oficijal v pokoju, 76 let.

1. novembra: Marija Bercko, dninarica, 50 let, za oslabljenjem. — Janez Aprisnik, delavec, 37 let.

Dunajska borza 4. novembra.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih . . .	72 gld.	15	kr.
Enotni drž. dolg v srebru . . .	73	20	"
Zlata rente . . .	87	25	"
1860 drž. posojilo . . .	130	80	"
Akcije náročne banke . . .	816	—	"
Kreditne akcije . . .	280	20	"
London . . .	117	85	"
Srebro . . .	—	—	"
Napol. . .	9	35 1/2	"
C. kr. cekini . . .	5	59	"
Državne marke . . .	57	85	"

Prodajalci jajc

prosijo se, naj naznanijo svoje **adrese**, da bi sklepal z njimi kupčijo.

Rudolf Kirbis,

sladničar,

v Ljubljani na kongresnem trgu.

Komi,

ki zna nemški in slovenski, izvrsten prodajalec, ki bi imel tudi dobra priporočila, dobi službe v mojej štacuni z mešanim blagom.

Oni, ki znajo kupčevati tudi z usnjem, imajo prednost.

J. L. Jaschke,

Trbovlje.

(562—2)

Gostilnarjem!

Lepa in frišna

čeva

na debelo in drobno prodajejo se prav po ceni

pri Kožarji

v Krakovem št. 8.

Tu se kupujejo tudi **zajčje kože** in od druge divjačine. (519—7)

F. Hlavka.

Tuji.

4. novembra:

Evropa: Dr. Slanec, Šufaj iz Krškega. — Kogej iz Trebnja. — Poznik iz Loke.

Pri Slonu: Weiss iz Dunaja. — Kropivšek iz Kočevja. — Weiz, Hirsch iz Dunaja.

Pri Malči: Zindler iz Gradca. Knecht iz Dunaja.

Na podlagi odobrenja vis. c. kr. deželnega zdravilstvenega svetovalestva od vis. c. kr. namestništva dovoljene

Marijinceljske kapljice za želodec,

so izvrstno uplivačo sredstvo.

Nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bolezni v želodeci

in nepresežno zoper ne-slast do jedi, slabi želodec, smrdečo sapo, napihnjenost, kislota podiranje, ščipanje, katar v želodci, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli (če izvira bolečina iz želodca), zoper krč v želodci, preobloženje želodca z jedjo ali pijačo, črve, zoper bolezni na vranici, jetrah in zoper zlato žilo.

Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane 35 Kr.

Prave ima samo: V Ljubljani: lekarna Gabriel Piccoli, na dunajski cesti; lekarna Josip Svoboda, na Prešimnem trgu; lekarna Julij pl. Trnkóczy, na mestnem trgu. V Novem mestu: lekarna Dom. Rizzoli. V Gorici: lekarna A. de Gironcoli. V Ajdovščini: lekarna Mich. Guglielmo.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš izdelek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kapljice za želodec morajo imeti v sklenico vtisneno besedo: **Echte Maria-zeller Magentropfen** — Brady & Dostal — Apotheker, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske matere božje, mora biti poleg teh podob utisneno sodnijsko spravljen **varstveno znamenje** in zavoj mora biti zapečaten z našim **varstvenim znamenjem**. Izdelki podobnega ali istega imena, ki nimaajo teh znakov istinitosti, naj se zavržejo kot ponarejeni in prosimo, naj se nam taki slučaji takoj naznajo, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (362—14)

Glavna zaloga v lekarni „zum Schutzengel“, C. Brady, Kremsier.

Ogersko-francosko zavarovalno delniško društvo (Franco-Hongroise)

z delniškim kapitalom

8 milijonov goldinarjev v zlatu,

na katere je 4 milijone gld. v zlatu plačano v gotovini,

zavaruje:

1. zoper škodo po ognji, streli ter eksploziji po sopuhu in plinu.
2. proti chömage, t. j., škodo po odvzetji dela ali izgubitvi dohodkov vsled požara in eksploziranja.
3. če se je zrkalo utrla.
4. zoper škodo pri prevažanju po suhem in po vodi.
6. na valore, to je, pošiljave vrednostnih papirjev vsake vrste, gotovi denar itd. s pošto po suhem in po morji.
7. na človeško življenje, na glavnice se anticipativnim vplačanjem zavarovane svote, ali brez njega, na rente in pokojnino in na balo.

Znatna delniška glavnica družbena daje zavarovancem popolno poročstvo. Škode se bodo točno in koulantno izvrševale in izplačevale, in se onim, ki se hoté zavarovati, dovolijo veliki poboljški. **Ponudbe v zavarovanje** sprejema in vse po želji razjasnjuje podpisano glavno zastopništvo, glavna zastopništva v provinci in tudi posebna zastopstva v vseh večjih mestih dežele. (222—7)

Glavno zastopništvo za Kranjsko in imata gospoda **Terček & Nekrep,** mestni trg št. 10, v Ljubljani.

Glavno zastopništvo za Štajersko, Koroško in Kranjsko v GRADCI, Radetzky-Strasse Nr. 8: **Jakob Syz.**

Najgotovejša pomoč

kakorkoli bolnim v vratu in prsih

lekarja **O. Klementov**

tirolski prsni sirup,

jako aromatično okusen, popolnem shranljiv izleček najboljših tirolskih planinskih zelišč.

Gospodu lekarnarju **O. Klementu** v Inomostu:

Ker sva ob početku zime hudo kašljala, ter trpela hude muke v prsih in neprenehljivo zasliženje, rabila sva na mnoge svete jaz in moja soproga vaš „**tirolski prsni sirup**“; uže v kratkem času sva bila popolnoma ozdravljena. Radostno tedaj naznanjava vam tako srečen učinek vašega izlečka planinskih zelišč, ter se vam najiskrenejše zahvaljujemo.

V Inomostu, novembra 1879.

Otto Frechtler, upok. c. kr. vodja drž. arhiva in pisatelj.

Cena izv. sklenici: 1 gld. av. v.

Osrednja zaloga pri prirejevatelji lekarni **O. KLEMENTU** v Inomostu.

V Ljubljani: lekar **Trnkotzy**; v Celovci: lekar **Birnbacher**.

NB. Pri kupovanju naj se pazi na ime prirejevateljevo in njegovo brambeno znamenje: **Očino zelišče** (edelweiss) z monogramom na črnej podlogi. (33—21)